

NAŠA RIJEČ

LIST HRVATSKE KATOLIČKE MISIJE BEČ

GODINA XXIII. | BROJ 58 | PROSINAC 2025.

Sretan Božić i nova godina

IZ SADRŽAJA

- 03 Uvodnik
- 04 Razgovor s fra Radovanom Čorićem
- 08 Svjedočanstvo vjere
- 10 Posjet generalnog vizitatora Tomaža Hočevara našoj Misiji
- 12 Proslava sv. Franje Asiškog
- 14 20. obljetnica mjesnog bratstva Franjevačkog svjetovnog reda
- 18 Hodočašće Franjevačkog svjetovnog reda u Rim
- 20 Hodočašće u Mariju Bistricu
- 22 Jubilejsko hodočašće u Rim
- 24 Proslava 20. obljetnice filijale Theresienfeld
- 25 Carlo Acutis - novi svetac Katoličke crkve
- 26 Framaska duhovna obnova u Lorettu
- 28 31. obećanja Frame
- 30 Nedjelja narodâ
- 31 Dan sjećanja na žrtve Domovinskog rata
- 32 Zbor Roženice gostovao u austrijskoj prijestolnici
- 33 Josef Grünwidl - novi bečki nadbiskup
- 34 Obnova župne dvorane

IMPRESSUM

Uređuje i odgovara: Hrvatska katolička misija Beč (Kroatische katholische Mission Wien)
1010 Wien, Schulhof 1 | tel.: (01) 533 81 36 | 533 83 94 | fax: (01) 533 30 19
E-mail: hkm@hkm-wien.at | www.hkm-wien.at

Urednik i lektura: fra Josip Koren, fra Darko Grmača
Grafičko oblikovanje: mr. sc. Željko Batarilo, prof.
Tisak: Flyeralarm, Beč
Fotografija: Hrvatska katolička misija Beč

UVODNIK

fra Josip Koren

Poštovani čitatelji Naše Riječi!

Naslovnica ovog novog broja Naše Riječi, koji držite u rukama, prikazuje fra Radovana Čorića, našeg subrata i svećenika koji od 1. ožujka 2019. godine djeluje kao dušobrižnik u našoj Misiji. Njemu je posvećen i razgovor s njime, a povod je 50. obljetnica njegovog ređenja za svećenika, njegova Zlatna misa. Fra Radovan se vrlo dobro uklopio u našu samostansku zajednicu, a usprkos visoke starosne dobi, zdravlje ga dobro služi, pa Bogu na slavu i vjernicima na duhovnu korist, obavlja mnoge pastoralne dužnosti. Ovom zgodom mu u ime HKM i sviju vjernika zahvaljujem na predanom radu na njivi Gospodnjoj, čestitam na 50 godina misništva i preporučam ga Vašim molitvama, da nam ga Gospod još dugo uzdrži živa i zdrava. Pročitajte razgovor s njime iz pera naše s. Dragane. Isplati se.

Tu je i razgovor s našim župljaninom gosp. Ivom Baotićem, suradnikom Naše Riječi, koji smo preuzeli iz nadbiskupijskog glasila „Der Sonntag“.

Izvještaj o posjetu generalnog vizitatora Franjevačkog reda našoj Provinciji i našoj zajednici, fra Tomaža Hočevara, nagovještuje novu upravu naše Provincije Sv. Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu, koju bi trebali izabrati iduće godine u tjednu nakon 3. Vazmene nedjelje.

Mjesno bratstvo našeg Franjevačkog svjetovnog reda je ove jeseni proslavio

20. obljetnicu djelovanja, a istu obljetnicu proslavili su i vjernici naše filijale Theresienfeld.

Jubilejska godina 2025. se približava svome kraju. Traje još mjesec dana, do svetkovine Bogojavljenja 2026. Mnogi su privatno hodočastili ove godine u Rim, a naša je Misija organizirala dva hodočašća. Prvo su članovi mjesnog bratstva FSR-a s pjevačima posjetili vječni grad Rim, a zatim je s dva autobusa na jubilejsko hodočašće početkom studenog krenulo stotinjak naših vjernika. Za vjernike smo pokušali u više navrata pojasniti smisao Jubilejske godine i milosti koje iz nje proistječu za čovjeka vjernika. Čitajte u ovom broju o tim hodočašćima, kao i o hodočašću u Mariju Bistricu.

Mladi javljaju kako je bilo na duhovnoj obnovi u Lorettu, o ovogodišnjim obećanjima Frame. Čitajte i izvještaj o ovogodišnjoj proslavi Nedjelje naroda, o Carlu Acutisu, novom svecu za mlade, o proslavi završetka duhovne obnove u 33 koraka naše Marijine legije, o novoimenovanom bečkom nadbiskupu Josefu Grünwidlu. I izvještaj o obnovi župne dvorane nakon 50 godina, zavređuje pomno čitanje.

Svima Vama i svima Vašima u ime Misijskog pastoralnog vijeća, u ime misijskih časnih sestara i nas fratara želim produhovljeno vrijeme došašća, kao i Blagoslovljen Božić i sretnu novu godinu.

RAZGOVOR S FRA RADOVANOM ĆORIĆEM POVODOM 50. OBLJETNICE SVEĆENIČKOG REĐENJA

Razgovarala: s. Dragana

Dragi fra Radovane, ove godine ste proslavili 50 godina svećeništva. Stoga smo odlučili progovoriti malo s Vama i našim čitateljima prenijeti ponešto iz Vašeg bogatog života.

Recite nam nešto o sebi, o svom djetinjstvu, o Vašoj obitelji, o imenu Radovan...

Rado prihvaćam izazov na ovaj razgovor i zahvaljujem na mogućnosti putem misijskog glasila odgovoriti na vaše upite. Rođen sam u Hercegovini 25. travnja 1948. godine. Barem je tako upisano u službene registre tadašnje Općine Lištice. Danas je to, kao i od samog nastanka općina odnosno županija, Široki Brijeg. Prema sjećanju i govoru moje majke Anice, rodila me u nedjelju poslije Jurjevdana, koji pada na 23. travnja, a te 1948. godine nedjelja po Jurjevdanu pada na 25. Rođen sam na Markovdan. Razlog da nisam dobio ime Marko, što je u to doba bilo uobičajeno ako ste rođeni na dan poznatog sveca, bio je značajan. O tome sam saznao mnogo godina kasnije, kada nastaje i jedna anegdota povezana s mojim imenom. Naime, ime Radovan nije bilo neuobičajeno u mojoj široj obitelji, a razlog tome bio je stric moje majke koji se zvao Radovan. On je otišao s još dvojicom svoje braće (Matom i Franjom), poput mnogih toga vremena, *trbuhom za kruhom* u Ameriku, u Chicago. Tamo se dobro snašao, vrijedno radio i obogatio, bio darežljivog srca i ruke, pa slao pakete svojoj rodbini u starome kraju. Za razliku od njega, brat Mate se nije snašao (*obikao*) i vratio se te *zaradio* ubrzo nadimak Čikaga. Po mom rođenju majka Anica donosi odluku sinu dati ime Radovan, pa stric Čikaga pomalo u šali prigovara: *Misliš da će ti i on slati pakete?!* Za pretpostaviti je da se stričevo podbadaње mojoj majci urezalo u srce, ali odluka je ostala: zvat će se Radovan. Gotovo 50 godina kasnije slavimo i 70. rođendan majke Anice u Zagrebu, izbjegličke godine; sin Radovan donosi ili šalje pakete iz Njemačke, majka se sjetila strica Čikage i potvrđuje činjenicu: sin Radovan opravdao IME! Obitelji i s očeve i s majčine strane su članovima brojne.

Ekonomska, a u to vrijeme i politička situacija je nesigurna (otac Drago se

s *crnom odorom* tijekom tri godine skriva po vrletima i škripama), pa moji roditelji donose odluku s troje nejake djece (i ja među njima) preseliti se u Srijem, u mjesto Ilok. Za početak smještaj kod rodbine i uz vjeru i pouzdanje u Boga, te svojim marom obitelj napreduje; rađaju se djeca: još tri brata i dvije sestre. Svoje djetinjstvo upamtio sam po radosti i bezbrižnosti, ali i po roditeljskoj strogoći koju sam iz

kasnije perspektive shvatio i prihvatio. Sada svojim roditeljima *skidam kapu* i odajem priznanje i zahvalnost; iako praktično nikakve škole nisu završavali, posjedovali su, rekao bih, urođenu, od Boga danu mudrost.

Kada ste osjetili Božji poziv i recite nam nešto o Vašem odlasku u samostan?

Odrastao sam u tipičnoj tradicionalno-katoličkoj obitelji gdje su oboje roditelja bili izdanak istog vjerskog odgoja, pa je naslijeđe i vjerska praksa bilo prirodno. Redovna nedjeljna sveta misa, vjeronauk, sakramenti. Stariji brat Vlado i ja rado i s ponosom postajemo članovi ministrantskog zbora, pa sam tako često bio vrlo blizu samom oltaru. Vjerujem da su, barem u to vrijeme, (i pozivi) za svećenička zvanja najčešće dolazili iz ministrantskog okruženja, posebno kad su svećenici sa svoje strane mudro poticali, a u moje vrijeme u Iloku je bio mudri kapelan p. Euzebij, koji me potaknuo i tako bio presudan za moje zvanje. I tu ima jedna anegdota, a tiče se brata Vlade. Prema njegovom pripovijedanju, mudri kapelan je učinio svoje i brat je dvije godine prije mene u pratnji naše majke krenuo putem Zagreba da se upiše u

S nadom u bolje sutra, radujmo se životu; radujmo se jedni drugima; radujmo se Božiću koji dolazi.

sjemenište. Za mnoge to nije bilo neočekivano, jer je bio mirniji, stabilniji u odnosu na mene. No, kako brat Vlado i danas tvrdi: nije se htjelo ili nije se dalo, jer su zakasnili na autobus. Kako bilo da bilo, ja nisam na vrijeme roditeljima priopćio svoju odluku da ću po završetku osmoljetke poći u sjemenište, pa me otac na vrijeme upisao u svom poduzeću za mehaničarskog zanatliju. No, nakon svega, na zadovoljstvo i s opreznom dozom radosti, primljena je moja odluka poći put svećeništva.

Kako je teklo vrijeme Vaše formacije, školovanje i Vaš put u franjevcima?

Rekao bih da je sve krenulo i teklo nekom ravnom crtom. Bez većih poteškoća svladavao sam školske i ine obaveze, i kad danas o tome razmišljam, vjerujem da su prije svega majčine molitve pomogle i bile pravi poticaj da je sve teklo bez većih tegoba i lomova. Ni služenje vojnog roka, koje je i za nas sjemeništare bilo neizbježno i u roku kao da nismo srednju školu pohađali, nije me pomelo s puta, nego sam se po povratku još intenzivnije posvetio završetku gimnazije. Nakon što sam s natprosječnim uspjehom završio klasičnu gimnaziju u Zagrebu, slijedilo je dvogodišnje filozofsko obrazovanje u Rijeci, pa četvorogodišnji teološki studij u Zagrebu, s prekidom od dva semestra koja sam pohađao u Njemačkoj. Po završetku studija slijedilo je ređenje za đakona, te ubrzo i ređenje za svećenika 1975. To je bila sveta godina. Od tada brzo prođe ovih 50.

Kada i gdje ste slavili mladu misu?

Mladu misu slavio sam u Iloku, naravno te iste godine kad sam zaređen za svećenika, a kako je običaj gotovo redovito kod svakog novozaređenog slavi se i tzv. druga mlada misa (*sekundicije*), to

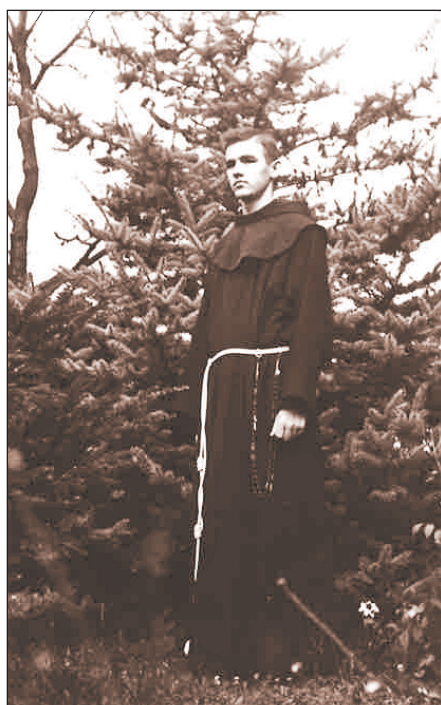
sam rado proslavio u rodnome Gracu, gdje opet nastaje anegdota s babom Marom (očeva majka). Nakon slavljeničke mise baba mi počela govoriti *Vi*. Ja se naravno pobunio, a otac Drago to čuje i komentira: moj sinko i meni dođe da ti kažem *Vi*.

Gdje ste sve bili i koje ste dužnosti obavljali?

Prvo moje svećeničko djelovanje bilo je u Slavoniji, u Našicama, s naglaškom pastoralne brige u dvije filijalne zajednice: Vukojevci i Velimirovac. Za svakog svećenika, pa tako i za mene, te prve godine službe bile su vrlo važne u smislu provođenja u praksu onog što se kroz školovanje naučilo. Poznato je da je u svim zanimanjima i područjima rada, pa tako i u našem svećeničkom, školovanje jedna strana, a praksa samoga rada nešto drugo. Doista se rado sjetim toga razdoblja, jer sam imao sreću biti dio zajednice koju su činila osmorica subraće svećenika, gdje su stariji - iskusniji nama mlađima bili prva i srećom prava potpora i pomoć u napredovanju i kvalitetnijem vršenju zadanih dužnosti.

Slijedeće tri godine mog svećeničkog djelovanja odvija se opet u Slavoniji, samo šezdesetak kilometara zapadnije, u Virovitici, s gotovo preslikanom situacijom iz Našica. Opet nas je osmorica subraće, naravno sada neki drugi kolege s kojima se treba privikavati na suživot. I tu isto zaduženje - pastoral svih vrsta u dvije filijalne crkve: Bušetina i Okrugljača.

Nekako je u praksi tadašnjeg vremena bilo uobičajeno mlađe svećenike češće premještati, pa nakon tri godine u Virovitici, gdje mi je također bilo lijepo - još i danas, nakon toliko godina, imam prijateljske kontakte - poglavari nude nova područja nama poletarcima. Napuštam Slavoniju. Treba *osvajati* Međimurje, grad Čakovec s okolicom.

I ovdje nas je osmorica, a zanosa i volje za upoznavanje novog područja rada ne nedostaje. No, tu se ipak samo nakon šest mjeseci prekida dotadašnji niz od tri godine. Uprava Provincije traži svećenika za upražnjeno mjesto dušobrižnika Hrvata u Njemačkoj, grad Heilbronn, nedaleko poznatijeg grada Stuttgarta. Tadašnji provincijalni ministar fra Rajko Gelemanović osobno dolazi u Čakovec s molbom da preuzmem vodstvo HKM u Heilbronn. Moram priznati da nisam puno dvoumio. Jednostavno sam osjetio priliku za nešto više od dosadašnjeg: još bolje ovladati njemačkim jezikom i proširiti horizonte u izvandomovinskom svijetu... Nekako sam se osjećao dovoljno osamostaljenim kroz dotadašnju praksu, a svećenik ostaje svećenik gdje god bio, a ni polje rada ne razlikuje se puno. Kad danas razmislim o toj odluci, tada sam učinio veći iskorak na svom svećeničkom putu.

Znamo da ste i glazbenik. Možete li nam reći nešto i o tom dijelu Vašega puta. O samoj glazbenoj karijeri, gdje ste sve nastupali i koje ste zemlje posjetili?

Ne treba ni spominjati da glazbeni talent uvelike obogaćuje, a time i olakšava svakovrsno pastoralno djelovanje nama svećenicima. Uz darove i talente kojima Bog svakoga čovjeka obdaruje, zahvalan sam Bogu na daru mogućnosti pjevanja. Još od djetinjstva dopiru sjećanja da sam rado pjevao. Za vrijeme redovitog školovanja i izobrazbe za svećeničko zvanje koristio sam dar pjevanja u mnogim prigodama, a posebno kao član glazbenog sastava Prijatelji.

Ovdje ističem da nisam imao prilike za neku veću glazbenu izobrazbu, osim što sam početkom studija samoinicijativno, samostalno naučio osnovno sviranje na gitari, ne sluteći tada da će i to malo poznavanja tog instrumenta dati veliki obol za moju, kako je u pitanju rečeno, glazbenu karijeru. Za mnoga događanja na mom životnom putu moglo bi se naprosto reći: tako se htjelo! Mnogi za to kažu

Važno je pozitivno gledanje i radovati se svakom novom danu. Nije dobro previše odlaziti u prošlost, posebno u one negativne doživljaje, a ne treba se previše opijati ni onim što je bilo dobro. Sadašnji trenutak prihvatiti i po mogućnosti nekim dobrom ispuniti. Kada dođu kušnje, padovi i križevi, a nema ih koji ih nemaju, uvijek sebi govorim: neki će izlaz biti, Bog će dati, pa ako i nije kako sam planirao, idealnog nema.

sudbina, drugi to pripisuju slučaju, a ja mislim da ni sudbine ni slučaja nema. Sve je u promislu Božjem. Bog svakome jednostavno otvara putove i mogućnosti, a ostalo je na nama.

Tako je slučaj htio: već postoji vokalo-instrumentalni sastav (VIS) *Prijatelji* franjevačkih bogoslova u Zagrebu. Oni ostaju bez pjevača solista pa traže nasljednika. Kocka je pala na mene. I tu postoji anegdota, za koju tek u ovoj godini moje proslave saznajem. Uvjet za popunjavanje upražnjenog mjesta bio je: koliko-toliko dobar glas, no presudan je bio stas!

Za razumijevanje: VIS PRIJATELJI skupina je glazbeno nadarenih franjevačkih studenata naše Provincije koji su bili pioniri novog vala uvođenja *modernih* instrumenata u crkveno-liturgijski prostor. Dakako, svako uvođenje novih oblika u liturgiju nije proteklo bez stanovitog otpora tradicionalnih struktura. Ipak, sve je to nekako, kako se kaže, *na mala vrata* ušlo, i danas vidimo kako je nastalo mnogo glazbenih sastava i duhovnih pjesama koje uljepšavaju liturgiju kao takvu. A ja sam imao zadovoljstvo biti dio onoga što je na tom planu učinjeno: za pet godina djelovanja u sastavu Prijatelji održali smo više od 200 koncerata po Domovini i u više europskih država. Taj dio karijere završio je svećeničkim ređenjem i razlazom: svaki od nas šestorice na svoje polje rada u vinograd Gospodnji. Htio - ne htio, moram nastaviti s temom *glazbena karijera*, jer su Prijatelji, kako se kasnije ispostavilo, bili samo početak. Kako sam prešao u inozemnu pastvu u Njemačku, nekako u isto vrijeme fra Šito Čorić dolazi na istu dužnost, ali u Švicarsku. Fra Šito se glazbom bavi od svojih sarajevskih studentskih dana, osnivač je sastava Jukić i plodan tekstopisac i kompozitor. Pozivam ga da svojim pjesmama obogati proslavu Dana majki u mojoj zajednici; on pristaje pod uvjetom da zajedno zapjevamo. Naravno, pristao sam i tako je počeo 30-godišnji zajednički plodni rad na glazbenom polju. U tom razdoblju, kao Franjini trubaduri, pohodili smo

više od 90% svih hrvatskih zajednica po svijetu, obišli sve kontinente šireći riječju i glazbom radosnu evanđeosku poruku te podižući domoljubnu svijest našem iseljenom narodu. Razumljivo, ni Hrvate u Austriji nismo zaobišli. Nastupali smo u svim misijama, a stariji će se sjetiti da smo ovdje u Beču i više puta zapjevali. Bilo je nastupa i diljem Lijepe Naše, kao i Herceg-Bosne, od Iloka do Dubrovnika. Da ne zaboravimo anegdote - opet jedna nastaje na temu činjenice koliko sam svijeta vidio, a dolazi sa strane jednog dobronamjernog subrata: *Bog je posvudašnji, a Radovan je već bio tamo!*

Što volite, imate li neki hobi ili aktivnost koja Vas čini sretnim?

Odgovor na to pitanje mogao bi se iščitati iz već rečenog i napisanog. U svakom slučaju, gitaru sam imao uvijek uza se kao hobi, iako ono što je nastalo na tom polju, više je od hobija. Volio sam sportske aktivnosti: stolni tenis, a nogomet posebno, možda više nego hobi, jer sam bio registrirani igrač u mjesnim klubovima gdje sam djelovao, a po dolasku u Heilbronn bio sam inicijator osnutka misijskog nogometnog kluba PLAVI u kojem sam aktivno igrao, koji i danas djeluje pod imenom Croatia. I s tog područja dolazi anegdota, iz doba je vremena kad su drugovi vladali. Drug predsjednik kluba za koji

sam igrao došao je na svetu misu koju sam služio. Na upit začuđenih vjernika otkud on na misi: *"Kad pater može biti drug, mogu i ja!"* Ta anegdota potkrepljuje moj stav da svećenik treba biti prisutan u životu svega pozitivnog jedne zajednice, još i više ako to njemu čini *Špas*. Rado zaigram i partiju karata, ove ili one vrste koje sam naučio još iz školskih dana, jer je, barem u moje vrijeme, bila izreka: *ne možeš biti zaređen za svećenika, ako ne naučiš neke kartaške igre*.

Samostanski život je obilježen riječju zajedništvo. Vas krasi vrlina da volite zajednicu sestara i fratara, volite sestre i braću bez razlike. Gdje ste to naučili, ili Vam je to urođeno?

Pa tu je u samom pitanju dio moga odgovora. Puno je toga urođenog, jer dolazim iz tipične hercegovačke, djecom bogate obitelji, pa nije bilo mogućnosti neke posebnosti, svima jednako i tako se uči zajedništvo. Zatim kroz cijeli odgoj bio sam dio samostanske zajednice, kao mladi svećenik također, pa i kad sam bio u inozemstvu imao sam sreću na neki način biti dio zajednice sestara franjevki, koje su djelovale u Caritasovom domu za starije osobe, gdje sam služio redovnu dnevnu svetu misu. Znamo, jedna zajednica ima snagu čuvati pojedinca i da sam ustrajao na svom svećeničkom putu, sigurno imam zahvaliti i toj činjenici, jer je izgleda i moja majka toga bila svjesna kada je, prigodom posjeta časnim sestrama onako u povjerenju rekla: *čuvajte mi ga!* Poznavao sam mnoge kolege svećenike koji nisu imali mogućnosti osjetiti prednosti života u zajednici, slušajući teškoće s tim povezane, shvatio sam blagodati kojima me Gospod kroz svakidašnji život obasipuje i voli, pa tako često to i naglas izrekнем.

Niste ljubomorni ni zavidni, vidite i znate pohvaliti i priznati tuđi rad i zalaganje, imate lijepu narav i s Vama je lijepo živjeti i surađivati. Možete li nam reći "recept" za to, kako uspijevate?

Mislim da je odgovor jednostavan: ako je tomu tako, kako me se u zajednici vidi, doživljava i ocjenjuje, rekao bih ima i tu urođenosti, a živimo na ovoj zemlji da nam bude lijepo. Uostalom, kraljevstvo je Božje tu među nama i do nas je

koliko ga ostvarujemo. Potrudimo se: voliš li sebe, voljet ćeš i druge. A gdje je ljubav, ondje je i Bog.

Prvo ste slavili svoju 50. obljetnicu svećeništva u Iloku, zatim u rodnome Donjem Gracu u Hercegovini, pa ovdje u HKM Beč, 16. studenog i naposljetku u Heilbronn. Možete li nam opisati kako je bilo na tim slavljinama?

Vjerujem da svako slavlje, ako je dobro i posebno s ljubavlju pripremano bude uspješno, naravno na radost sudionika. U tom smislu u Iloku su si truda i ljubavi dali moji najbliži, posebno nećaci uz pomoć prijatelja i župljana na čelu sa župnikom. Počastili su me svojim dolaskom i subrača svećenici i mnogi prijatelji, pa i *Prijatelji*, živući članovi glazbenog sastava iz studentskih dana. To je bilo 22. lipnja ove godine. Kako za takvo slavlje priliči, najprije smo u župnoj crkvi sv. Ivana Kapistrana slavili sv. misu zahvalnicu, potom je slijedilo slavlje s posebnim programom u svečanoj dvorani na Principovcu. Dva mjeseca kasnije u rodnom Donjem Gracu rado sam slavio s rodbinom koja tamo živi, pridružili su nam se rođaci i prijatelji koji su tada bili na odmoru u rodnom kraju. Tako su prve dvije proslave prošle u obiteljsko-rodbinskom okruženju, a treća proslava ovdje u Beču bila je u okruženju mnoštva vjernika iz naše Misije. Svima ovim putem zahvaljujem na molitvama i inim potporama, a članovi našeg Trećeg franjevačkog svjetovnog reda i pjevači uz pomoć časnih sestara brinuli su se da sve bude lijepo dekorirano, veselo i ugodno i za dušu i za tijelo. Budući da sam toliko godina djelovao u HKM Heilbronn, želja tamošnjih vjernika je bila i s njima slaviti, što sam i učinio na prvu adventsku nedjelju. Moram priznati, prvotno nisam planirao toliko slaviti, ali određena spontanost i dobro zdravlje učiniše ih mogućim. Neka je Bogu slava i dika i ljudima dobre volje VELIKA HVALA. Mislim da je važno imati na umu Bogu zahvaliti za svaki novi doživljeni dan, te za svaki trenutak toga dana. Također mislim da je važno pozitivno gledanje i radovati se svakom novom danu. Nije dobro previše odlaziti u prošlost, posebno u one negativne doživljaje, a ne treba se previše *opijati* ni onim što je bilo dobro. Sadašnji trenutak prihvatiti i po mogućnosti nekim dobrom ispuniti. Kada dođu kušnje, padovi i križevi, a nema ih koji ih nemaju, uvijek sebi govorim: neki će izlaz biti, Bog će dati, pa ako i nije kako sam planirao, idealnog nema. Budimo realisti: idealno očekujemo kao vjernici negdje drugdje i to nam jamči Onaj kome povjerovasko. Kao završno, još jednom naglašavam i ponavljam: s nadom u bolje sutra, radujmo se životu; radujmo se jedni drugima; radujmo se Božiću koji dolazi.

SVJEDOČANSTVO VJERE

„Milošću Božjom jesam što jesam“

Što čovjeka nosi kroz život pun izazova? Za Ivu Baotića to je vjera. U njegovu se životu uvijek iznova prepoznaju tragovi djetinjstva ispunjenog kušnjama, odluka da svoje misli pretoči u knjige te duboko povjerenje u Božje, ponekad nepredvidive, putove.

Kako je započela Vaša osobna priča vjere?

Moja životna priča počinje krštenjem u nuždi u Beču. Zbog vodene glave (*hidrocefalus*) bila je potrebna hitna operacija koja je, Bogu hvala, uspješno prošla. Ali patnja me prati cijeli život.

To je jedna od staza moga života: invaliditet, suočavanje s njim, borba protiv predrasuda. No od malena mi je najveći oslonac bila vjera.

Koju je ulogu Crkva imala u Vašem djetinjstvu?

Postoji jedna zanimljiva priča: moja majka do danas ne govori dobro njemački. Otac je radio, a meni su bile potrebne mnoge specijalne terapije u bolnicama. Majčina rodica, sestra Ambrozija Bernatović, tada je kao redovnica djelovala u zajednici na am Hofu. Ona nas je vozila na terapije i prevodila liječničke razgovore.

Zahvaljujući njoj, moja je majka mogla razumjeti što se događa s njezinim djetetom. Tako je nastala moja povezanost s Crkvom, jer Crkva je prema meni uvijek bila otvorena i bliska.

Kako ste došli do teologije?

Sve je u početku bilo vrlo jedno-

Ivo Baotić rođen je s teškim invaliditetom. Unatoč tome, ili možda baš zbog toga – njegova ga vjera nikada nije napuštala. Danas je teolog, autor devet knjiga i kršćanin s jasnom porukom: svaki čovjek ima svoju vrijednost. Ove je godine obilježio 35 godina čitačke službe te 25 godina službe izvanrednog pričestitelja svete pričesti.

stavno - kao dijete želio sam znati tko su te „tete i stričeki“ u haljinama i što rade. Zanimalo me, a istodobno mi je pružalo oslonac, osobito u teškim razdobljima: u trenucima školskog maltretiranja i zdravstvenih izazova.

Godine su prolazile i kasnije sam upisao studij teologije, koji sam završio magisterijem 2003. godine.

Kako je vjera utjecala na Vaš život i rad?

Na pozivnici za proslavu diplome napisao sam Pavlovu rečenicu: „Milošću Božjom jesam što jesam.“

Naravno, i ja sam sudjelovao vlastitim trudom, ali sam prije svega slijedio Božji poticaj da živim u skladu s Njegovim stvorenjima.

Smijem biti to što jesam. Smijem biti upravo takav kakav jesam, i to je snažna poruka.

Smijem razvijati svoje talente, ali i poticati druge da razvijaju svoje.

Koju ulogu ima Vaš materinski jezik u Vašem radu?

Nakon završetka studija pitao sam se kako dalje. Odlučio sam njegovati svoj materinski, hrvatski jezik, jer mi je oduvijek bio važan. Započeo sam se baviti teološkim stručnim tekstovima i pisati na hrvatskom.

Kako je nastala Vaša prva knjiga?

Okolnim putem, jer je bilo mnogo prepreka. Kada je 80 posto rukopisa bilo gotovo, računalni sustav se srušio – i nisam imao sigurnosnu kopiju.

Srećom, tvrdi disk je spašen. Tada me, Božjom providnošću, put doveo u jednu knjižaru u Zagrebu. Pričao sam knjižničaru o svojoj knjizi, ne znajući

Foto: DER SONNTAG / Isabella Karmasin

Za mene su knjige uvijek bile i ostale dio terapije. Hrvatski teolog fra Bonaventura Duda promijenio je moj život time što me ohrabrio da vjerujem u svoje talente.

da je zapravo bio glavni urednik naklade. Nakon nekog vremena, doista je došlo do objavljivanja.

Napisali ste devet knjiga. Što Vas pokreće?

Za mene su knjige uvijek bile i ostale dio terapije. Hrvatski teolog fra Bonaventura Duda promijenio je moj život time što me ohrabrio da vjerujem u svoje talente.

(Izvor: „Der Sonntag“ br. 36 od 7. 9. 2025.)

POSJET GENERALNOG VIZITATORA FRA TOMAŽA HOČEVARA NAŠOJ MISIJI

Dolazim među vas kao brat u vjeri, kao onaj koji najprije želi slušati srce vaše Provincije – u vašim zajednicama, kod oltara i među narodom kojem služite. Želim susresti vašu radost i vaše brige, vaše snove i vaše rane... Vizitacija neka ne bude shvaćena kao nadzor, već kao milosni trenutak susreta – s Gospodinom i međusobno.

Franjevački red, kojem pripadamo i mi franjevci koji smo trenutačno na službi u HKM Beč: fra Radovan Ćorić, fra Josip Koren, fra Marko Vuković i fra Darko Grmača, teritorijalno je podijeljen u provincije. Kao i u svim ostalim provincijama, tako i u našoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda sa sjedištem u Zagrebu, čiji smo gore navedeni članovi, franjevci svakih šest godina biramo novu upravu (provincijalnog ministra, njegova zamjenika i šest definitora). Na provincijskom kapitolu, koji će se održati od 20. do 24. travnja 2026. u Samoboru, bit će izabrana nova uprava.

U godini koja prethodi provincijskom kapitolu, vrhovna uprava iz Rima šalje jednoga franjevca iz druge provincije u provinciju koja treba birati novu upravu, u vizitaciju. Tako je 19. svibnja 2025. za generalnoga

vizitatora naše provincije izabran fra Tomaž Hočevar, član Slovenke franjevačke provincije Svetoga Križa.

Koja je njegova zadaća? On treba sa svakim članom provincije voditi razgovor o trenutačnom stanju Franjevačkog reda kojem pripadamo. Primjerice, je li zadovoljan životom u bratstvu, je li spreman na promjene, kako se osjeća u zajednici, kakvo mu je zdravstveno stanje, ima li poteškoća i još čitav niz drugih pitanja. Naravno, svaki brat može se generalnom vizitatoru i požaliti, iznijeti svoje viđenje i svoja zapažanja. Iz susreta s braćom, s časnim sestrama i članovima FSR-a, on stvara cjelovitu sliku o životu koji ovdje vodimo. Sve je to u službi što boljeg suživota braće i što odgovornijeg obavljanja službi koje su im povjerene u Božjem vinogradu.

Fra Tomaž, rođen u Ljubljani, a trenutačno na službi u župi u Novom Mestu, vrlo dobro govori hrvatski, što je jedan od preduvjeta da može biti vizitator naše provincije. Sa svojim tajnikom, fra

Fra Tomaž, rođen u Ljubljani, a trenutačno na službi u župi u Novom Mestu, vrlo dobro govori hrvatski, što je jedan od preduvjeta da može biti vizitator naše provincije. Sa svojim tajnikom, fra Mariom Zubakom, stigao je u našu zajednicu u četvrtak 6. studenoga i ostao do subote 8. prije podne.

Mariom Zubakom, stigao je u našu zajednicu u četvrtak 6. studenoga i ostao do subote 8. prije podne.

Sa svakim od nas četvorice imao je pojedinačni razgovor, a potom i zajednički. U petak u 18 sati predslavio je svetu misu u crkvi am Hof, a nakon mise susreo se s članovima našega Franjevačkog svjetovnog reda i FRAM-e. U razgovorima je bio vrlo ugodan sugovornik – uviđavan i pažljiv.

Fra Tomaž je u Okružnom pismu članovima naše provincije napisao sljedeće:

„Dolazim među vas kao brat u vjeri, kao onaj koji najprije želi slušati srce vaše Provincije – u vašim za-

jednicama, kod oltara i među narodom kojem služite.

Želim susresti vašu radost i vaše brige, vaše snove i vaše rane...

Vizitacija neka ne bude shvaćena kao nadzor, već kao milosni trenutak susreta – s Gospodinom i međusobno.

Neka bude prilika da zastanemo, pogledamo u sebe i upitamo se:

– Kako danas živim svoj poziv kao manji brat?

– Kako gradimo istinsko bratstvo u svakodnevnoj konkretnosti?

– Kako zajedno naviještamo evanđelje u ovom vremenu i prostoru?“

Fra Tomaž, u ime naše zajednice fratarata, časnih sestara i cijele misijske zajednice, zahvaljujemo ti na ugodnom vremenu provedenom s tobom. Neka te Duh Sveti vodi u tvojoj, ne baš jednostavnoj, zadaći.

fjk

PROSLAVA SVETOG FRANJE ASIŠKOG U JUBILARNOJ GODINI U NAŠOJ MISIJI

Sveti Franjo svojim nas umiranjem poziva da, poput njega, slijedimo Isusa, hvalimo Boga i predajemo mu se s povjerenjem.

I ove godine, kada slavimo jubilarnu godinu nade i time osobito milosnu godinu, franjevačka obitelj naše Misije svečano je obilježila svetkovinu svoga utemeljitelja, svetoga Franje Asiškoga.

Dok su oci franjevci predvodili misna slavlja i bili na raspolaganju za sakrament pomirenja, časne sestre brinule su se o uređenju crkve i pjevanju, a članovi Franjevačkog svjetovnog reda predmolili su franjevačku krunicu i litanije svetog Franje prije svetih misa.

„Slijediti Isusa trebamo vjerno i u malim stvarima“

Prvoga dana misno slavlje predvodio je fra Darko Grmača, duhovni asistent mjesnog bratstva Franjevačke mladeži. U uvodu je istaknuo trostruko slavlje toga dana: 1. listopada slavi se sveta Terezija od Djeteta Isusa, popularno nazvana mala Terezija (za razliku od crkvene naučiteljice Terezije Avilske, koja se slavi sredinom listopada); prvim danom listopada ulazimo u Marijin mjesec i mjesec krunice, koji je papa Lav XIV. ove godine proglasio mjesecom molitve

krunice za mir u svijetu; a franjevci upravo tim danom započiju trodnevnu pripravu za svetkovinu svetoga Franje.

Tumačeći misna čitanja, predvoditelj je istaknuo važnost da u svojem hodu za Isusom gledamo uvijek naprijed, jer „*nitko tko se okreće natrag ne može koračati naprijed*“.

Često nasljedovanje Isusa povezujemo s velikim djelima i važnim činima, ali najvažnije je ostati vjeran u malim stvarima svakodnevice.

I sveta mala Terezija i sveti Franjo nasljedovali su Krista bez okretanja unatrag. To je i nama poziv na vjernost, iako se od nas neće nužno tražiti napuštanje obitelji i doma ili zanemarivanje svakodnevnih dužnosti; pozvani smo da Krist bude mjerilo našega života i da mu se, poput male Terezije i svetoga Franje, radosna srca potpuno predamo.

„Na putu nasljedovanja i služenja prate nas anđeli“

Drugoga dana misno slavlje predvodio je fra Marko Vuković. U uvodu je naglasio da kao članovi franjevačke obitelji - franjevci, franjevke, framaši i trečoredci - nastavljamo svoj hod prema

svetkovini svetoga Franje, ali se toga dana, zajedno s cijelom Crkvom, spominjemo i anđela čuvara, koji bdiju nad nama.

U homiliji se propovjednik zapitao što je zajedničko svetom Franji i anđelima, odnosno čovjeku i Bogu.

Sveti Franjo naizgled je imao sve, ali tek kada se svega odrekao mogao se potpuno prepustiti Nebeskom Ocu.

I nas muče razna pitanja i katkada trebamo učiniti zaokret. Tada nam se može dogoditi da nešto baš kao i sveti Franjo shvatimo krivo ili previše doslovno. Franjo je počeo popravljati ruševne crkvice Asiza, ne shvaćajući odmah da ga Bog šalje obnoviti živu Crkvu.

To je važno i danas: trebamo se truditi radosnije moliti, živjeti s više pouzdanja i donositi radost drugima, baš kao što anđeli – iako je to nama neshvatljivo – neprestano bdiju nad nama.

Propovjednik nas je potaknuo i na molitvu iz djetinjstva: „Anđele čuvaru“, osobito dragu u dječjim ustima.

Bog nas strpljivo čeka; kada završimo svoje zemaljske zadatke, ponizno služenje i dobra djela otvorit će nam put u vječnost.

„Imati dijela s Isusom“

Treći dan trodnevnice svojevrсни je uvod u samu svetkovinu svetoga Franje. Liturgija toga dana obilježena je spomenom na Franjinu smrt, koju Crkva slavi posebnom liturgijom. U središtu je Euharistija, praćena promatranjem posljednjih trenutaka Franjina života i izvještajem brata Ilije o njegovoj smrti.

Slavlje je, uz koncelebraciju fra Josipa Korena, fra Marka Vukovića i fra Darka Grmače, predvodio duhovni asistent mjesnog bratstva Franjevačkog svjetovnog reda, fra Radovan Ćorić. Zborom je ravnala s. Ivana Džambas.

Čitajući oproštajne poruke braći, moleći psalam 142 („Iz svega glasa vapijem Gospodinu“) i slušajući izvještaj iz Ivanova evanđelja o pranju nogu, i mi smo u duhu hodili prema svetom trenutku prijelaza.

Sveti Franjo svojim nas umiranjem poziva da, poput njega, slijedimo Isusa, hvalimo Boga i predajemo mu se s povjerenjem.

U homiliji je predvoditelj podsjetio na Franjine blagoslove koje je brat Ilija opisao i pozvao nas da i mi budemo blagoslov ljudima s kojima živimo, radimo i studiramo:

„Neka naša desnica bude ruka blagoslova, a ne ruka koja se diže protiv brata.“

Uslijedilo je čitanje proglasa brata Ilije o Franjinoj smrti i svjedočanstvu o njegovim svetim ranama.

Nakon molitve vjernika slavila se svečana Euharistija, a tijekom pričesti zbor je otpjevao stihove iz Franjine *Pjesme stvorova*.

„Franjo, idi i popravi moju Crkvu!“

Na samu svetkovinu jutarnju je misu, uz koncelebraciju fra Darka Grmače, predvodio fra Radovan Ćorić. U sklopu jutar-

nje molitve snažno je odzvanjala tema hvale svih stvorenja, budući da se toga dana moli i starozavjetni hvalospjev iz knjige proroka Danijela, nadahnuće za Franjinu *Pjesmu brata sunca*.

Svečanu večernju misu, uz koncelebraciju franjevac naše Misije, predstavio je voditelj Misije, fra Josip Koren.

Već sama ulazna procesija nagovijestila je svečanost: sudjelovali su članovi našega bratstva Franjevačkog svjetovnog reda, neki u narodnim nošnjama, a neki s franjevačkim pojasom.

U središtu slavlja bile su tri nove članice bratstva: sestra Anela Baotić, sestra Franka Koraljka Dilić i sestra Sanja Oroz koje su u sklopu ove mise dale svoje doživotno obećanje življenja evanđeoskih savjeta poslušnosti, čistoće i siromaštva prema Pravilu Reda.

Čin zavjetovanja predvodili su ministra mjesnog bratstva, sestra Mara Brandić, i duhovni asistent fra Radovan Ćorić; svjedokinje su bile sestra Marija Kopic i sestra Serafina Matanović.

Pjevanje je predvodio župni zbor pod ravnanjem s. Ivane Džambas. Slavlje je dodatno uljepšala sestra Patricija Pavić, križarica iz Đakova.

Nakon mise uslijedilo je čestitanje, fotografiranje i radošno druženje u crkvi.

Ivo Baotić

SVEČANO OBILJEŽENA 20. OBLJETNICA MJESNOG BRATSTVA FRANJEVAČKOG SVJETOVNOSTI REDA

U nedjelju 9. studenoga 2025. godine svečano je obilježena 20. obljetnica osnutka mjesnog bratstva Franjevačkog svjetovnog reda u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Beču.

Najprije je slavljen svečana večernja sveta misa u 18 sati, koju je predvodio provincijalni ministar Hrvatske franjevačke provincije fra Milan Krišto, uz koncelebraciju fra Josipa Korena - voditelja Misije, mjesnog asistenta FSR-a fra Radovana Čorića, fra Franje Jurinca, prvog duhovnog asistenta ovog mjesnog bratstva, fra Darka Grmače, duhovnog asistenta FRAMA-e, te fra Marka Vukovića.

Pjevanje je predvodio posebno za tu prigodu oformljen sastav nekadašnjih framaša, koji je vodio bračni par Toni i Ružica Piplica.

Čitanja su čitali sestra Perka Čosić i brat Zdravko Baković, a evanđelje svetkovine posvete Lateranske bazilike navijestio je fra Franjo Jurinec.

Danas bratstvo broji četrdesetak članova i mogu se pronaći u svim mogućim ulogama u Crkvi: od čitača, prakaratura i pomagača u raznim prigodama, sve do onih marljivih ruku koje se brinu o čistoći i uređenju naše crkve - za što bratstvu i svakom pojedinom članu ovime zahvaljujemo.

„Idi i popravi moju Crkvu!“

U nadahnutoj propovijedi predvoditelj slavlja zapitao se zašto se slavi spomen na gradnju jedne građevine.

Istina je da je bazilika svetog Ivana Lateranskog stolna crkva rimskog biskupa, jer ju je dao izgraditi car Konstantin, i jer je starija od poznate bazilike svetog Petra u Vatikanu, te se u njoj nalazi katedra – poseban stolac s kojeg papa naviješta nauk Crkve.

No građevina, ma koliko moćna i ukrašena bila, neće značiti ništa ako u njoj nema žive Crkve, ako se u njoj na molitvu i bogoslužje ne okupljaju Kristovi učenici današnjega vremena. Ta živa Crkva danas smo upravo mi, koji

se okupljamo na svete mise, krunice i druge liturgijske čine i pobožnosti.

U slavlju ovoga dana propovjednik je prepoznao i zanimljivu paralelu sa životom svetoga Franje. On je, čuvši Isusov poziv „Idi i popravi moju Crkvu!“, najprije krenuo popravljati ruševne crkvice grada Asiza, dok nije shvatio da ga Bog poziva na nešto drugo: na obnovu „živog kamenja“, na obnovu Crkve kao vjerničke zajednice.

I mi danas živimo u izazovnim vremenima i pozvani smo obnavljati i čuvati svoje zajednice, a time i jedni druge.

Na koncu se propovjednik osvrnuo i na jubilej mjesnog bratstva FSR-a,

koje je mlađe od FRAME, budući da je FRAMA prošle godine slavila 30 godina postojanja.

„Evo me, Gospodine!“

Nakon propovijedi uslijedila je obnova zavjeta članova mjesnog bratstva FSR-a, koju su predvodili fra Radovan i fra Milan, dok su članovi izrekli formulu obnove zavjeta, u kojoj je sadržana i molitva za oprost učinjenih propusta te vjera da Bog uvijek iznova daje novi početak onima koji se kaju i mole njegovu pomoć.

Danas bratstvo broji četrdesetak članova i mogu se pronaći u svim mogućim ulogama u Crkvi: od čitača, prakaratura i pomagača u raznim prigodama, sve do onih marljivih ruku koje se brinu o čistoći i uređenju naše crkve - za što bratstvu i svakom pojedinom članu ovime zahvaljujemo.

Svojim služenjem u zajednici svjedoče svoju osobitu brigu za sve koji dolaze u ovu zajednicu i time potvrđuju ono što su, i kod zavjetovanja i kod ove godišnje obnove zavjeta, obećali.

Nakon obreda obnove zavjeta misa je nastavljena uobičajenim redom, a nakon mise uslijedilo je obavezno slikanje zavjetovanika sa svećenicima.

„Molite bez prestanka“

Slavlje je nastavljeno skupštinom,

koju smo započeli molitvom Večernjeg časa crkve, kako je i uobičajeno.

Uslijedio je duhovni nagovor provincijalnog ministra fra Milana, koji je podsjetio na ovogodišnji jubilej, 800 godina „Pjesme brata sunca“, poznate i kao „Pjesme stvorova“.

Sveti Franjo evanđelje živi bez tumačenja i filozofiranja; shvaća ga doslovno, pa makar kasnije spoznao da je Bog htio nešto drugo - kao što smo čuli u misi u vezi s obnovom Crkve.

*I mi danas živimo u
izazovnim vremenima i
pozvani smo obnavljati i
čuvati svoje zajednice, a
time i jedni druge.*

Sveti Franjo do kraja je vršio volju Očevu.

Franjo je rekao: „Gospodin mi je dao braću“, jer je ubrzo shvatio da se Božje poslanje živi u zajednici koju u hrvatskom jeziku zovemo bratstvo, iako u njoj sudjeluju i braća i sestre.

Bratstvo znači odgovornost. Imamo odgovornost jedni za druge, što ponekad može značiti da trebamo upozoriti na nedostatke, ali i pohvaliti kada je nešto dobro napravljeno.

Sve to, podsjetio je fra Milan, ne ide bez molitve.

Molitva časoslova jest molitva Crkve, uvijek netko u svijetu moli određeni čas i cijela Crkva tako moli bez prestanka.

Ta molitva upotpunjuje našu osobnu molitvu i povezuje nas s tolikima diljem svijeta.

Nakon njega obratila se ministra mjesnog bratstva, sestra Mara Brandić, s kratkim riječima zahvalnosti Bogu i našim gostima.

Nakon ministre obratio se i prvi duhovni asistent našega mjesnog bratstva, fra Franjo Jurinec, koji se prisjetio početaka, a glazbeno je svojom gitarom slavljem animirao Toni Piplica.

Nakon skupštine ostali smo u misijskoj dvorani družeći se uz bogati stol.

Ivo Baotić

POSVETA ISUSU PO MARIJI

Kao i prethodnih godina, u našoj Misiji Marijina legija organizira Posvetu Isusu po Mariji, u 33 koraka, prema duhovnosti sv. Ljudevita Montfortskoga. Ova je pobožnost podijeljena u nekoliko dijelova. U prvom dijelu opisana je Božja ljubav i sve što je Nebeski Otac iz ljubavi stvorio i učinio za čovjeka. Prikazan je pad čovjeka u grijeh i posljedice koje je taj pad donio, kao i spoznaja o svemu onome što nas udaljuje od Gospodina te kako nas ispraznosti ovoga svijeta često odvlače od pravoga odnosa s Njime. Drugi dio pomaže nam da spoznamo sami sebe, svoje slabosti i mane te da radimo na pokajanju i rastu u poniznosti. Ponizna osoba ne uznosi se i ne hvali, nego se otvara djelovanju Božje milosti, prima oproštenje grijeha i postaje Božji prijatelj.

Sljedeći dijelovi pobožnosti vode nas u dublje upozna-

vanje Blažene Djevice Marije i samoga Isusa. Sv. Ljudevit piše: „U Mariji nema noći, jer u njoj nikada nije bilo grijeha, pa ni najmanje sjetne grijeha. Marija je sveto mjesto, svetište nad svetištima, gdje se oblikuju i odlijevaju sveti.“

O slatkoći Kristova imena kaže: „O kako to Isusovo ime blago zvuči u duši i srcu jedne predodređene duše: u ustima slatki med, u uhu divna pjesma, a u srcu radosno klicanje.“

s. Lucija Peko

SVJEDOČANSTVA

Otkako sam počela obavljati pobožnost 33 koraka Posvete Isusu Kristu po Mariji, moj

se duhovni život počeo mijenjati. Kroz ovu pobožnost Majka Božja pomaže nam da njezinim očima gledamo i ljubimo njezina Sina, našega otkupitelja Isusa Krista. Naučila sam započeti i završiti svaki dan s Marijom. Sve milosti, darove i poteškoće dana stavljam u njezine ruke. (s. Luca Bujadilo)

U ovoj pobožnosti Posvete Isusu po Mariji, u 33 koraka, postala sam svjesnija Gospine uloge u Božjem naumu spasenja. Naš Nebeski Otac izlio je na nju onoliko milosti koliko ih je kao stvorenje mogla primiti. Majka Božja nama je darovana da bismo, po tome daru, bili što bliže njezinu Sinu. Sv. Ljudevit Montfortski kaže: „Neka se nitko ne nada dobiti milosrđa od Boga ako vrijeda njegovu svetu Majku.“ Tvoja sam sva i sve moje pripada tebi, moj ljubezni Isuse, po Mariji, tvojoj presvetoj Majci. (Jadranka Džigumović)

ZAVRŠETAK POSVETE I IZBOR NOVOG PREDSEDNIKA

Nakon što smo u subotu, 15. studenoga, završili Posvetu Isusu po Mariji te godišnje slavlje aktivnih i molitvenih članova Marijine legije, u utorak 18. studenoga pristupili smo izboru novog predsjednika Marijine legije naše Misije. S. Lucija Peko, kojoj zahvaljujemo na šest godina ustrajnog i predanog vođenja Legije, predala je službu svome nasljedniku, bratu Ivici Vidoviću. Njega preporučujemo Božjem blagoslovu i zagovoru Blažene Majke Marije, moleći da ga Gospodin vodi u služenju Legiji i Misiji.

HODOČAŠĆE FRANJEVAČKOG SVJETOVNOG REDA U RIM

U sklopu Jubilarne godine članovi Franjevačkog svjetovnog reda (OFS) naše Misije u Beču sudjelovali su na hodočašću u Rim pod geslom „*Hodočasnici nade*“.

U danima od 16. do 19. listopada hodočastili smo u Rim uz duhovnu podršku s. Ivane Džambas. Rimom nas je stopama svetaca vodila s. Ljubica Radovac, koja nam je, kao dugogodišnja stanovnica Vječnoga grada, uspjela dočarati ljepote Rima.

Naši su nas „*koraci nade*“ sa s. Ljubicom vodili svetim mjestima Rima: od veličanstvenih bazilika sv. Marije Velike i sv. Ivana Lateranskog, preko bazilike sv. Petra u Vatikanu i grobova papa, do bazilike sv. Pavla izvan zidina.

Napose nas je razveselio posjet crkvi i grobu sv. Cecilije, gdje se nalazi pokrajnja kapela u kojoj je Serafski Otac Franjo boravio tijekom boravka u Rimu. Tada je od pape Inocenta III. tražio odobrenje Pravila - življenja po Evanđelju.

Ondje se nalazi i raspelo sa sv. Franjom te kip njegove prijateljice, gospođe Jakobe, koju je Franjo nazivao „brat Jakoba“, smatrajući je istinskim prijateljem ravnim ostaloj braći.

Posjetili smo brojne znamenitosti, trgove i fontane, obišli Koloseum te bili i u katakombama - jednom od najsvetijih mjesta nakon Svete zemlje.

Prolazili smo kroz Sveta vrata, gdje smo imali mogućnost zadobiti potpuni oprost, te smo slavili euharistijska slavlja i sudjelovali u pobožnostima koje su nas duboko obogatile i učvrstile u vjeri.

Posebno snažan trenutak bio je posjet Svetim stubama, gdje smo se u tišini i molitvi penjali na koljenima, duboko dirnuti spoznajom da je tim istim stubama nekoć koračao naš Gospodin Isus Krist. Taj trenutak poniznosti i zahvalnosti posebno se urezao u naša srca.

U Hrvatskoj crkvi sv. Jeronima zajedno s našim hrvatskim svećenicima slavili smo misu zahvalnicu, prisjećajući se svih članova našega Reda i naše domovine. Posjetili smo i grob posljednje bosanske kraljice Katarine Kosača-Kotromanić, franjevačke trećoredice, što nas je osobito dirnulo.

Zadnjega dana, u nedjelju, svetu euharistiju s nama je slavio fra Fabio, student u Rimu. Imali smo i milost da nam naš fra Božo Saraf, po ovlasti sakramenta svetoga reda,

podijeli odrješenje od grijeha u is-
povijedi te smo po toj milosti mogli
zadobiti potpuni oprost.

Ovo hodočašće bilo je istinsko
iskustvo zajedništva, mira i nade,
poticaj da obogatimo sebe i bližnje
radošću nade koja nam je darovana,
obnavljajući povjerenje u Boga i lju-
de. Pozvani smo i dalje živjeti Evan-
đelje po uzoru na sv. Franju i dono-
siti Kristovu ljubav u svoje obitelji i
svoje zajednice.

Sestra Manda Ivkić OFS

HODOČAŠĆE U MARIJU BISTRICU

I ove godine, kao i prethodnih devetnaest, naša je Misija organizirala hodočašće u Mariju Bisticu. U subotu, 11. listopada, vjernici Vrhbosanske i Banjolučke (nad)biskupije po dvadeseti su put hodočastili u Hrvatsko nacionalno svetište Majke Božje Bistričke u Mariju Bisticu. U tom velikom zajedništvu sudjelovali su i hodočasnici iz naše Hrvatske katoličke misije Beč, koji su kao i svake godine, s vjerom i zahvalnošću pošli pred lik Majke Božje Bistričke.

mons. Franjom Komaricom i više od dvadeset svećenika. Nadbiskup Vukšić u propovijedi je podsjetio na dvadeset godina hodočašća vjernika iz Bosne i Hercegovine u ovo svetište te istaknuo važnost jubileja koje Crkva slavi ove godine - 1700 godina od Nicejskog sabora, 1100 godina od splitskih koncila u vrijeme kralja Tomislava, te iznad svega 2025 godina od Kristova rođenja.

Nadbiskup je zahvalio Bogu za sve milosti koje

Ovogodišnje hodočašće imalo je posebno značenje jer se odvijalo na završetku Hrvatskog nacionalnog jubilarnog hodočašća u Rim, tijekom kojeg je oko 10 000 hrvatskih vjernika, među njima i mnogi iz naših krajeva, zahvalilo Bogu za 2025 godina od Isusova rođenja. Misno slavlje u Mariji Bistrici bilo je svečani završetak toga velikog duhovnog putovanja.

Svetu misu predvodio je vrhbosanski nadbiskup metropolita mons. Tomo Vukšić, u koncelebraciji s umirovljenim banjolučkim biskupom

je narod kroz povijest primio po zagovoru Blažene Djevice Marije te pozvao vjernike da i dalje čuvaju vjeru svojih predaka i prenose je u svakodnevnom životu. Podsjetio je i na riječi Svetoga Oca, koji je hrvatskim hodočasniciima u Rimu poručio da je „živost njihove vjere znak ustrajnosti i nade naroda koji je kroz stoljeća ostao vjeran Kristu i Crkvi“.

Posebnu radost i ponos našoj Misiji donijela je Marijina mlada legija naše Misije, koja je i ove godine aktivno sudjelovala u hodočašću. Njezini su članovi, odjeveni u prekrasne narodne nošnje, sudjelovali u procesiji te ministrirali tijekom misnog slavlja. Njihova prisutnost bila je lijep znak mladenačke vjere i ljubavi prema Blaženoj Djevici Mariji, ali i svjedočanstvo o zajedništvu i duhovnom rastu naše zajednice u Beču.

Misno slavlje uljepšali su bogoslovi Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa u Sarajevu svojim pjevanjem i molitvom. Naši hodočasnici iz

Beča, ispunjeni zahvalnošću i duhovnim mirom, vratili su se svojim domovima obogaćeni zajedništvom, molitvom i obnovljenom vjerom u zagovor Majke Božje Bistričke.

Neka nas i ovo hodočašće potakne da s pouzdanjem i ljubavlju nastavimo svoj hod vjere, pod zaštitom naše nebeske Majke.

Magdalena Krešo

Neka nas i ovo hodočašće potakne da s pouzdanjem i ljubavlju nastavimo svoj hod vjere, pod zaštitom naše nebeske Majke.

JUBILEJSKO HODOČAŠĆE U RIM

Od 3. do 7. studenoga 2025. godine vjernici naše Misije uputili su se na nezaboravno hodočašće kroz svete gradove Asiz, Rim i Padovu. Ovo putovanje, ispunjeno molitvom, pjesmom i zajedništvom, vodili su s. Dragana i fra Darko, uz duhovnu pratnju fra Ivana Ivankovića, fra Fabija Badrova i fra Ivana Stanića.

Asiz: grad mira i jednostavnosti sv. Franje

Naše hodočašće započelo je u nedjelju navečer, a već nas je u ponedjeljak ujutro dočekao prelijepi Asiz, grad sv. Franje i sv. Klare. Zajedno s našim vodičem fra Ivanom Stanićem posjetili smo baziliku sv. Franje, gdje smo se pomolili na njegovu grobu. Slijedio je obilazak bazilike sv. Klare te crkve u kojoj počiva sv. Carlo Acutis, mladi svetac koji je svijet oduševio svojim primjerom vjere i ljubavi prema Euharistiji. Ondje smo slavili svetu misu, zahvaljujući za dar vjere i svjedočanstvo njegove čistoće i radosti.

Nakon ispunjenog dana nastavili smo put prema Rimu, kamo smo stigli u večernjim satima, puni dojmova i zahvalnosti.

Tragovima prvih kršćana i svjedoka vjere

Dan smo započeli svetom misom u Kalistovim katakombama, svetom mjestu isprepletenom molitvama i tišinom ranokršćanskih mučenika. U tim podzemnim hodnicima, prožetima stoljetnom

vjerom, osjetili smo snagu Crkve koja nikada ne prestaje svjedočiti Krista. Nakon toga smo, uz vedro i toplo vodstvo fra Fabija, obišli baziliku sv. Pavla izvan zidina, a potom se uputili u srce Rima. Fra Fabio proveo nas je kroz znamenitosti poput Panteona, Fontane di Trevi i Španjolskih stuba, a svojim pričama i humorom osobito onom o sv. Iliji, zaštitniku Bosne i Hercegovine, kao „*divljem svecu za divlji narod*“ - obogatio nam dan radošću i smijehom.

U susret Papi i milosti potpunog oprost

Srijeda je bila posebna, mnogima i najdojmljiviji dan hodočašća. U ranim jutarnjim satima zaputili smo se u Vatikan, gdje smo sudjelovali na Papinskoj audijenciji. Doživjeli smo neprocjenjiv trenutak susreta s papom Lavom. Mnogi su ga mogli vidjeti izbliza dok je prolazio među okupljenima, noseći osmijeh i blagoslov svima.

Posebno snažan trenutak bio je prolazak kroz sveta vrata potpunog oprost, otvorena uoči Jubilejske godine 2025. U tom tihom času molitve, zahvalnosti i pokajanja mnogi su hodočasnici osjetili duboku Božju milost i mir srca. Posjetili smo i grob sv. Petra, gdje smo u tišini srca Gospodinu povjerali svoje obitelji, domovinu i sve one koji su nas pratili molitvom. Dan smo završili svetom misom u hrvatskoj crkvi sv. Jeronima, gdje smo se pridružili brojnim drugim hrvatskim hodočascima. Bio je to dirljiv trenutak zajedništva, ponosa i vjere.

U svetim bazilikama – koraci kroz povijest vjere

Četvrtak smo započeli svetom misom u crkvi sv. Antuna Padovanskog, koju je predslavio fra Ivan Ivanković, koji nas je i toga dana duhovno pratio, bodrio i nadahnjivao svojom prisutnošću i riječima. Slijedio je obilazak Lateranske bazilike, nazvane „*Majkom i glavom svih crkava u Rimu i svijetu*“. Hodajući kroz njezine veličanstvene lađe, osjetili smo

Povratkom kući nosimo u srcima ne samo uspomene na sveta mjesta, nego i obnovljenu vjeru, zahvalnost i mir. Ovo hodočašće bilo je više od putovanja - bilo je to iskustvo duhovne obnove, zajedništva i susreta s Božjom blizinom.

težinu povijesti i ljepotu vjere koja se ondje čuva već stoljećima. U nastavku smo obišli i prekrasnu baziliku sv. Marije Velike, posvećenu Majci Božjoj, gdje se čuva relikvija Isusovih jaslca. Pred Marijinim likom, u molitvi i zahvalnosti, mnogi su hodočasnici povjeroili svoje obitelji, djecu i sve koji su im u srcu.

Na putu svetaca – dar mira i zahvalnosti

U ranim jutarnjim satima posljednjeg dana krenuli smo prema Padovi, gdje smo posjetili svetište sv. Leopolda Bogdana Mandića i baziliku sv. Antuna Padovanskog. U tišini tih svetišta mnogi su pronašli trenutke osobne molitve i zahvalnosti.

Na povratku kući, kao i tijekom svih dana hodočašća, autobusom je odjekivala pjesma „Duga cesta“, najdraža pjesma naše s. Dragane, koja je postala prava himna našega hodočašća. Uz pjesmu, smijeh i vedrinu zatvorilo se jedno prekrasno poglavlje ispunjeno vjerom, zajedništvom i Božjom prisutnošću.

Povratkom kući nosimo u srcima ne samo uspomene na sveta mjesta, nego i obnovljenu vjeru, zahvalnost i mir.

Ovo hodočašće bilo je više od putovanja - bilo je to iskustvo duhovne obnove, zajedništva i susreta s Božjom blizinom. Zahvalni smo s. Dragani i fra Darku na vodstvu i brizi, fra Fabiju i obojici fratara Ivana na duhovnoj pratnji i vedrini, te našim vozačima Goranu i Josipu koji su nas s osmijehom i strpljenjem pratili na svakom kilometru puta.

Jubilejsko hodočašće u Rim, Asiz i Padovu ostat će u našim srcima kao trajno nadahnuće da svakodnevno živimo vjeru: radosno, hrabro i s pjesmom na usnama.

Josipa Ivanović

PROSLAVA 20. OBLJETNICE FILIJALE THERESIENFELD

U nedjelju 5. listopada ove godine u crkvi Srca Marijina u Bečkom Novom Mjestu (Wiener Neustadt) obilježili smo 20. obljetnicu osnivanja filijale u Theresienfeldu.

Fra Slavko Antunović, koji je u to vrijeme bio na službi u Beču, održao je prvu svetu misu i ostao u filijali sljedećih jedanaest godina. Rado se odazvao pozivu gospođe Franjke Križanović da nas ovom prilikom, iz Iloka, dođe posjetiti.

Franjka je davne 2005. godine kontaktirala HKM Beč, izrazivši želju da se i u našem malom mjestu osnuje filijala, budući da je u nekoliko susjednih mjesta živjelo mnogo hrvatskih obitelji. Uvjet za osnivanje nove filijale bio je organizirati najmanje sto vjernika na prvu svetu misu.

Franjka je neumorno telefonirala i kontaktirala mnoge, tako da se na prvu misu odazvalo znatno više od sto ljudi. Na ispovijedi nas je znalo biti i više od 350. Tako smo, hvala Bogu, dobili našu filijalu.

Na početku smo svetu misu imali samo jednom mjesečno. Nakon nekoliko godina, fra Bernardin je, vidjevši da dolazi mnogo mladih obitelji s djecom uspio organizirati da svetu misu imamo dvaput mjesečno. Tako je ostalo sve do došašća prošle godine, kada su se filijale Theresienfeld, Piesting, St. Veit i Ternitz spojile u jednu veliku filijalu u Wiener Neustadtu.

U crkvi u Theresienfeldu postavili smo i jedan mali rekord: uoči mladog Uskrsa, 7. travnja 2018., tijekom jednoga obreda kršteno je troje djece, što se u toj crkvi nikada ranije nije dogodilo. Ministranti koji su posluživali na početku danas već sami imaju djecu.

Sretni smo što smo dobili mogućnost slaviti svetu misu svake nedjelje u velikoj gradskoj crkvi, gdje se sada na gotovo svakoj misi okupi više od dvjesto vjernika.

Svetu misu povodom obljetnice predvodio je fra Slavko zajedno s fra Markom. Fra Slavko nam je ispričao kako je protekao njegov život nakon odlaska iz Beča i zahvalio se na pozivu.

Franjki je fra Marko, u ime HKM Beč, uručio zahvalnicu za dvadeset godina vjernog i nesebičnog služenja u filijali Theresienfeld.

Nakon svete mise vrijedne članice filijale ispred crkve poslužile su kavu, kolače i piće. Nakon druženja sa starim poznanicima, Franjka je zajedno s fra Markom ugostila fra Slavka bogatim ručkom.

Martina Petrović

CARLO ACUTIS - NOVI SVETAC KATOLIČKE CRKVE ZA MLADE

Papa Lav XIV. proglasio je 7. rujna 2025. godine tinejdžera poznatog kao “Božji influencer” i “prvi svetac milenijalac”, Carla Acutisa, svecem na svečanoj ceremoniji na Trgu sv. Petra pred desecima tisuća hodočasnika. Ova je kanonizacija označila povijesni trenutak i prvu kanonizaciju novoga poglavara Crkve. Carlo je rođen u Londonu 1991., a preminuo je u Italiji 2006. u dobi od samo 15 godina. Svoj je život posvetio širenju katoličke vjere putem interneta. Sam je naučio programirati, izrađivao je web-stranice i dokumentirao crkvena čuda, zbog čega je dobio nadimak “cyber-apostol”.

Papa Lav XIV. u homiliji je istaknuo da je Acutis često govorio: „*Jedino čega se treba bojati jest grijeh.*“ Dodao je da je mladi svetac ljudima pokazao kako je ljepota duše važnija od prolazne ljepote tijela.

Vatikan je priznao dva čuda povezana s molitvama upućenima Acutisu – ozdravljenje brazilskog djeteta s rijetkom malformacijom gušterače te oporavak kostarikanskog studenta nakon teške nesreće. Papa Franjo proglasio ga je blaženim 2020. godine, čime je započeo proces koji je sada dovršen kanonizacijom.

Tijelo mladog sveca preneseno je u Asiz, gdje počiva odjeven u traperice, tenisice i majicu, što ga čini bliskim i prepoznatljivim uzorom modernim generacijama. Njegov grob danas je mjesto molitve i okupljanja tisuća hodočasnika.

Naša mlada vjernica Sara Džoić napisala mu je pismo:

Dragi Carlo!

Dok pišem ovo pismo, osjećam duboku zahvalnost prema tebi, iako te nikad nisam imala prilike upoznati. Tvoj život i tvoje nasljeđe postali su moj vodič i moj svjetionik. U tebi sam prepoznala što znači živjeti život s jasnim ciljem - strastveno, predano i u službi drugih. Tvoj primjer nije samo inspiracija, on je poziv na akciju i promjenu.

Tvoja hrabrost da koristiš tehnologiju za širenje dobrih vijesti i tvoja odlučnost da vjeruješ u ljubav i istinu unatoč svim izazovima podsjećaju me da mogu biti bolja osoba. Naučio si me da život nije samo u onome što činimo za sebe, nego i u onome što činimo za druge. To je život usmjeren na ljubav, poštovanje, vjeru i služenje – život koji je čist i pun smisla.

I ja želim živjeti takav život. Želim biti osoba koja ne samo vjeruje nego i djeluje. Želim biti poput tebe - netko tko ne čeka da se svijet promijeni, nego sam postavlja temelje te promjene. Želim svakodnevno donositi odluke koje odražavaju ljubav prema Bogu, drugima i samoj sebi. Želim koristiti svoje talente i sposobnosti ne samo za osobnu dobrobit, nego i za dobrobit svih oko mene.

Ako jednoga dana budem mogla pogledati svoj život i reći da sam barem u nečemu slijedila tvoj primjer, bit ću ponosna. Ako uspijem barem malo širiti istu svjetlost koju si ti ostavio, smatrat ću da je moj život imao smisla.

Tvoj život nije samo inspiracija, on je poziv svakome od nas da budemo bolji, da budemo odvažniji u svome vjerovanju i hrabrij u činjenju dobra. Tvoj je primjer vječni podsjetnik da svaki trenutak života može biti prilika za ljubav, rast i promjenu. Hvala ti što si pokazao svijetu put i što si dokazao da mladi ljudi mogu učiniti velike stvari. Nadam se da ću, kao i ti, svoj život iskoristiti za nešto veće od sebe. (Sara Džoić)

FRAMAŠKA DUHOVNA OBNOVA U LORETTU – DANI SLOBODE, MIRNOĆE I OTVORENOG SRCA

Od 10. do 12. listopada, grupa naših framaša sudjelovala je na duhovnoj obnovi u prelije-pom marijanskom svetištu Loreto, u biskupiji Eisenstadt. Ovo svetište, jedno od najstarijih duhovnih središta Gradišća, poznato je po bogatoj povi-jesti, snažnoj marijanskoj pobožnosti i ozračju duboke tišine koje poziva na molitvu, sabranost i nutarnju obnovu. Bazilika i njezine kapelice, kao i miran ambijent samostanskog kompleksa, oduvijek su privlačili hodočasnike koji traže trenutak odmora duše i susret s Bogom. Kroz povijest je Loreto bio mjesto na kojem su mnogi vjernici pro-nalazili mir, a upravo kroz zajedništvo Frame i susrete poput ove duhovne obnove, i naši su mladi ponovno otkrili blizinu vjeri, duhovnosti i Crkvi kojoj danas pripadaju s radošću i iskrenošću.

Kateheze o slobodi i strahu

Duhovnu obnovu predvodio je fra Ivan Ivanković, mnogima dobro poznat jer nam često pomaže tijekom Božića i Uskrsa. Danas je na doktorskom studiju u Rimu, ali je unatoč brojnim obvezama sa zahvalnošću odvojio vrijeme za naše mlade.

Kroz kateheze na teme slobode i stra-ha, fra Ivan je govorio duboko, konkret-no i životno. Mnogi su prepoznali svoje vlastite borbe, granice, nesigurnosti, ali i skriveni potencijal koji se otvara kada čovjek dopusti Bogu da ga vodi putem slobode, povjerenja i ljubavi.

Uz fra Ivana sudjelovala je i s. Draga-na, čija je prisutnost dodatno obogatila susrete, kao i naš pastoralni vijećnik, roditelj i izvanredni pričestitelj Zoran Mariničić, koji je uz s. Draganu dao ogroman doprinos organizaciji: od pri-preme prostora, preko kuhanja, do bri-ge da svima ništa ne nedostaje. Njihova zauzetost i služenje bili su prekrasno svjedočanstvo vjere na djelu.

Domaćin obnove bio je župnik P. Mag. Stefan Vukits OMV, koji je srdačno

otvorio vrata svetišta i pružio sve što je potrebno da duhovni vikend protekne u miru i blagosti.

Nakon intenzivnih dana molitve, tišine i zajedništva, mladi su podijelili i svoje osobne dojmove o duhovnoj obnovi:

„Duhovna obnova u Lorettu bila je trenutak odmora za dušu. Posebno su me dotakle kateheze o strahu i slobodi, jer su mi pomogle da dublje razmislim o vlastitim granicama i povjerenju u Boga. Bilo je lijepo provesti vikend u molitvi, zajedništvu i miru samostana.“ (Julianna Krajnović)

„Za mene je bilo lijepo jer je bila obiteljska atmosfera - mala grupa koju već poznajem i koju sam taj vi-

kend još bolje upoznala. Također sam jako obožavala kateheze - fra Ivan je super objasnio teme. Bilo je lijepo vi-djeti kako izgleda život u samostanu i zahvalna sam što sam imala ovakvu priliku. Tako da je bio jedan zanimljiv doživljaj.“ (Larissa Krajnović)

Moja prva duhovna obnova s Fra-mom bila je jako lijepa i za mene nezaboravno iskustvo. Najviše su mi ostali u srcu druženje, pjevanje i zajed-nička molitva. Osjetio sam snažno za-jedništvo Frame i veselim se sljedećim susretima. (Petar Bagarić)

„Duhovna obnova u Lorettu ostat će mi kao poseban vikend u sjećanju, koji smo mi mladi proveli zajedno u molitvi, druženju i u razmatranju naše vjere.“

Duhovna obnova u Lorettu ostavila je dubok trag u srcima naših mladih. Dani provedeni u molitvi, tišini, zajedništvu i razmatranju pokazali su koliko je važno s vremena na vrijeme zastati, udaljiti se od svakodnevice i dopustiti Bogu da nas iznutra obnovi. Naši framaši vratili su se ispunjeni, ohrabreni i duhovno osnaženi, a njihove riječi to i svjedoče.

Posebno me dotaknula kateheza o strahu koju nam je fra Ivan održao. U svijetu koji često sije strah, u kojem pogotovo mi mladi imamo nesigurnosti u vezi naše budućnosti, važno je suočiti se s tim strahom i s pouzdanjem u Boga hodati kroz život. Kroz vikend koji smo proveli u miru i prirodi izvan Beča sada se duhovno okrijepljeni možemo vratiti u naš svakodnevni život.“ (Lorena Rošić)

Ova duhovna obnova u Lorettu ostavila je dubok trag u srcima naših mladih. Dani provedeni u molitvi, tišini, zajedništvu i razmatranju pokazali su koliko je važno s vremena na vrijeme zastati, udaljiti se od svakodnevice i dopustiti Bogu da nas iznutra obnovi. Naši framaši vratili su se ispunjeni, ohrabreni i duhovno osnaženi, a nji-

hove riječi to i svjedoče.

Zahvaljujemo fra Ivanu Ivankoviću na predvođenju obnove i na strpljivom, jednostavnom pristupu koji je mlade poticao na iskrenu otvorenost; s. Dragani i Zoranu Mariničiću na svoj uloženoj brizi, organizaciji i služenju; te posebno župniku P. Mag. Stefanu Vukitsu OMV, koji je našu zajednicu primio s velikom gostoljubivošću.

Neka plodovi ovoga vikenda budu poticaj našim framašima da hrabro kroče putem vjere, slobode i povjerenja u Boga - u svojim obiteljima, školi, studiju, poslu i u svakom koraku svakodnevice.

U zahvalnosti i radosti zajedništva, nastavljamo graditi Framu kao mjesto susreta, rasta i mira.

fDg.

NAŠI FRAMAŠI PROSLAVILI 31. OBEĆANJA: VIKEND ISPUNJEN MOLITVOM, PJESMOM I BRATSTVOM

*Framaška obitelj
nadilazi granice i okuplja
mlade u istom duhu –
duhu sv. Franje Asiškoga.*

U subotu, 22. studenoga, naša franjevačka mladež – frama proslavila je svoje 31. obećanja - jedan od najradosnijih i najvažnijih trenutaka u životu svake framaške zajednice. Slavlje je započelo svečanom svetom misom koju je predvodio fra Davor Palić, nacionalni duhovni asistent Frame na području naše Provincije i svećenik iz Zagreba. U koncelebraciji su sudjelovali fra Radovan te fra Darko, koji je predvodio obred davanja i obnavljanja framaških obećanja, dok je bogoslov fra Petar Penić, koji je zajedno s fra Davorom došao iz Zagreba, posluživao i ministrirao tijekom misnog slavlja. Svetu misu i cijelo slavlje posebno su uljepšali i svojim dolaskom počastili framaši iz Zagreba, kao i brojna skupina mladih iz Frame Main-Taunus/Hochtaunus iz Kelkheima pokraj Frankfurta, koji su u Beču proveli cijeli vikend. Njihova prisutnost još je jednom pokazala da framaška obitelj nadilazi granice i okuplja mlade u istom duhu – duhu sv. Franje Asiškoga.

Zajedništvo se osjetilo na svakom koraku: od radosnog pozdrava pri dolasku, preko pjesme i molitve, pa sve do susreta nakon mise. Cjelokupno bogoslužje bila je snažna potvrda predanja mladih koji su pred zajednicom izrekli svoj "da", obećavajući život po Evanđelju, u jednostavnosti, miru i nesebičnoj ljubavi.

Veliki doprinos slavlju dali su i Toni i Ružica Piplica, nekadašnji framaši, a danas braćni drugovi i roditelji, koji su animirali misno slavlje glazbom. Njihova prisutnost i sudjelovanje dodatno su naglasili ljepotu framaškog puta – put koji iz mladenačkog bratstva često preraste u temeljne korake za budući obiteljski život, ali s istom franjevačkom toplinom srca.

Nakon svečanog liturgijskog dijela, slavlje se nastavilo u pravom framaškom duhu – uz pjesmu, smijeh i druženje u našoj novoj dvorani na prvom katu. Ovaj novouređeni prostor poslužio je kao mjesto okupljanja za veliko franjevačko bratstvo, te je odjekivao radošću, svjedočanstvima i iskrenim razgovorima, dok su se gosti i domaći framaši još bolje međusobno upoznivali.

Sutradan, u nedjelju, zajedništvo se nastavilo. Naši framaši zajedno s gostima glazbeno su animirali svetu misu u 11:30 sati, čime je ovaj prekrasan vikend dobio svoj duhovni završetak. Mladi su još jednom stali pred oltar u zahvalnosti Bogu za primljene milosti, za nova i obnovljena obećanja, te za svako bratstvo koje su kroz Framu stekli i koje nastavljaju živjeti i izvan svojih lokalnih zajednica.

Nakon nedjeljne mise, framaši su imali zajednički ručak i druženje.

Šetnje, razgovori, smijeh i nova prijateljstva obilježili su vikend i potvrdili da se prava framaška obitelj prepoznaje po radosti susreta i spremnosti na darivanje sebe drugima.

Ovaj vikend ostat će duboko urezan u srca svih sudionika - kao svjedočanstvo da Frama nije samo zajednica, nego životni stil, poziv na radost, mir i dobro.

Svim obećanicima upućujemo iskrene čestitke te im želimo obilje Božjeg mira, ustrajnosti i snage na framaškom putu!

Mihael Lukić & fDg

NEDJELJA NARODA

Svake nedjelje u Hrvatsku katoličku misiju Beč, u crkvu *Devet korova anđeoskih* dolaze vjernici porijeklom iz oko 150 različitih župa iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine na slavlje svete mise.

Povodom *Nedjelje naroda*, u nedjelju 28. rujna. 2025. u katedralnoj crkvi Sv. Stjepana, u središtu Beča, okupilo se mnoštvo vjernika iz različitih dijelova svijeta, kako bi zajednički proslavili svetu misu. Među njima su bili vjernici iz Albanije, Španjolske, Francuske, Češke, Slovačke, Poljske, Rumunjske, Slovenije, Mađarske, Hrvatske...

Misno slavlje predvodio je svima nam poznati bečki pomoćni biskup dr. Franz Scharl, koji u Crkvi u Austriji vodi brigu i o rimokatolicima koji govore drugim jezicima (ne njemačkim), uz aktivno sudjelovanje vjernika iz raznih zajednica. Naša Misija bila je aktivno zastupljena misijskim zborom pod vodstvom s. Ivane Džambas. Za svečani ulazak svih sudionika u crkvi pjevali smo „*Tebi pjevam*“ i „*Jubilejski himan 2025.*“, dok smo za prinos darova otpjevali „*Mi ti Oče prinosimo*“. Na orguljama sve je to pratilo naš orguljaš Filip Šopar.

Prvo čitanje je imala čast pročitati Perka Ćosić, a Lucija Hrgić je pročitala jedan zaziv molitve vjernika. Bračni par Vidović, Daniela i Ivica su obučeni u narodnu nošnju za prinos darova prinijeli litru maslinova ulja i bombonjeru Bajaderu, nešto tipičnoga iz Hrvatske.

Poseban dojam ostavila je molitva Očenaša, koju su vjernici molili na svojim materinskim jezicima, istinski prizor duhovnog zajedništva.

Nakon misnog slavlja, program se nastavio u dvorištu biskupske palače, gdje smo bili pozvani na „*Agape*“. Družili smo se uz pjesmu i degustaciju raznovrsnih specijaliteta iz cijeloga svijeta. Članovi naše Franjevačke mladeži na hrvatskom štandu nudili su delicije iz hrvatskih krajeva, predstavljajući našu bogatu kulinarsku i kulturnu tradiciju.

Ovaj događaj bio je još jedna potvrda zajedništva i bogatstva različitosti koje kršćanska vjera okuplja pod jednim krovom.

Marta i Zdenko Hrgić

DAN SJEĆANJA NA ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA I DAN SJEĆANJA NA ŽRTVU VUKOVARA I ŠKABRNJE

Dani oko 18. studenoga uvijek su posebni i teški, gdje god Hrvati živjeli. U srcima naših ljudi, bilo u Domovini, bilo u iseljeništvu, ti se dani svake godine iznova otvaraju kao vrijeme tišine, ponosa i duboke tuge. Mi, raseljeni diljem svijeta, možda kilometrima daleko od Vukovara i Škabrnje, ali nikada daleko od uspomena, u tim se danima još snažnije osjećamo povezani sa svojim narodom. To je vrijeme kada se sjećanja vraćaju u domove, kada svjetlost svijeća govori jače od riječi, kada se u srcima ponovno plete nit zahvalnosti prema onima koji su platili najveću cijenu naše slobode.

Gdje god živi hrvatsko srce - u Beču, Stuttgartu, Sydneyju, Zagrebu ili Vukovaru - ovo je vrijeme zajedništva, molitve i tihe zahvalnosti Bogu.

U utorak, 18. studenoga, u crkvi naše Hrvatske katoličke misije u Beču, svečano je i dostojanstveno obilježen Dan sjećanja na žrtve Vukovara i Škabrnje.

Svetu misu tom prigodom predslavio je fra Marko Vuković, okupivši oko oltara velik broj vjernika koji su se željeli ujediniti u molitvi za sve stradale u Domovinskom ratu.

U uvodnim mislima fra Marko je istaknuo kako je ovaj dan duboko utkan u srce hrvatskog naroda, jer ne nosi samo bol sjećanja, nego i ponos na hrabrost i žrtvu onih koji su, do posljednjega daha, branili svoj dom, svoj grad i svoju domovinu.

Posebno je spomenuo sve žrtve Vukovara i Škabrnje, ali i sve poginule, nestale i preminule branitelje, civile, majke, sinove, kćeri i obitelji koje i danas nose rane rata. „Nitko nije zaboravljen pred Gospodinom“, naglasio je fra Marko, „jer krv nevinih i žrtva pravednih trajno su upisani u Božje srce.“

Među vjernicima bila je primjetna duboka emotivnost, jer mnogi u našoj misijskoj zajednici nose osobne ili obiteljske uspomene povezane s Domovinskim ratom.

Neka Gospodin daruje vječni mir svim žrtvama Vukovara, Škabrnje i Domovinskog rata.

Vječna im slava i hvala.

fDg

Uz podršku Ministarstva kulture Republike Hrvatske, zbor Roženice iz Pazina uspješno je ostvario gostovanje u Beču od 11. do 13. srpnja 2025. godine. Prvog dana boravka članovi zbora posjetili su impresivni dvorac i park Schönbrunn, uživajući u bogatoj povijesti i prelijepim vrtovima ovoga kulturnog bisera.

Drugog dana imali su priliku razgledati Beč uz stručnog vodiča, a potom su iskoristili slobodno vrijeme za samostalno istraživanje grada.

Tijekom razgleda Beča zborasi su upoznali lokaciju Sveučilišta za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču (Universität für Musik und darstellende Kunst Wien), gdje studira njihov kolega Luka Krulčić, na kojeg su iznimno ponosni. Osim Sveučilišta, članovi Roženica posjetili su mnoge druge znamenitosti, poput katedrale sv. Stjepana, Bečke državne opere, Hundertwasserove kuće, palače Hofburg, muzeja princeze Sissi i dvorca Belvedere.

Vrhunac gostovanja zbora Roženice u Beču bila je nedjeljna izvedba hrvatske mise i prigodnih sakralnih pjesama na

hrvatskom jeziku u crkvi Kirche am Hof. Zbor, pod vodstvom maestre Ines Kovačić Drndić, izveo je program pred više od 800 vjernika. Misu je predvodio fra Josip Koren, voditelj Hrvatske katoličke misije u Beču.

Izvedbe zbora tijekom mise duboko su ganule sve prisutne te dodatno učvrstile povezanost zbora Roženice s hrvatskom zajednicom u Beču, koja se svojim sudjelovanjem u sakralnim pjesmama aktivno uključila u stvaranje snažnog zajedničkog doživljaja.

Zbor Roženice ove godine slavi 46 godina kontinuiranog rada, a trenutačno okuplja više od 40 članova različitih generacija. Poznat je po vrlo širokom rasponu repertoara, što su članovi potvrdili velikim i uspješnim koncertom zabavne glazbe „Vjeruj u ljubav“ u Rovinju, održanim u sklopu Rovinj Summer Music Festivala.

Nakon dojmljivog gostovanja u Beču, zbor nastavlja sa svojom redovitom aktivnošću i pripremama za nove projekte koji ih očekuju u nadolazećim mjesecima.

Nikolina Kuhar

JOSEF GRÜNWIDL – NOVI BEČKI NADBISKUP IMENOVAN OD PAPE LAVA XIV.

Nakon što je papa Franjo u siječnju ove godine zbog starosne dobi prihvatio zahvalu dotadašnjeg bečkog nadbiskupa Christopha Schönborna na toj visokoj i odgovornoj dužnosti, Papa Leon XIV. imenovao je Josefa Grünwidla na tu dužnost 17. listopada 2025. On će 24. siječnja 2026. godine biti zaređen za biskupa te će tako preuzeti službu bečkog nadbiskupa, naslijedivši Christopha Schönborna. Josef Grünwidl dolazi na stolicu bečkog nadbiskupa direktno iz pastorala. Njegovo životno geslo, koje je isticao i prije svećeničkog ređenja, glasi: „Glazba ostaje moj hobi, svećenik će biti moje zvanje“.

Budući da i mi, Hrvati katolici Hrvatske katoličke misije Beč, spadamo u Bečku nadbiskupiju, time smo i mi dobili novog nadbiskupa, kojem želimo dobrodošlicu franjevačkim pozdravom Mir i dobro i obilje Božjeg blagoslova u vinogradu Gospodnjem.

Josef Grünwidl je rođen 31. siječnja 1963. god. u mjestu Hollabrunn u Donjoj Austriji, a djetinjstvo i mladenaštvo je proveo u nedalekom Wullersdorfu. 1981. je maturirao na Nadbiskupskoj gimnaziji u Hollabrunnu. Nakon mature stupio je u Bečku nadbiskupsku bogosloviju. Uz teološki studij na Univerzitetu u Beču, ujedno je apsolvirao i studij orgulja na Glazbenom univerzitetu u Beču. Studijsku godinu 1983./1984. proveo je u Würzburgu. 1988. godine zaređen je za svećenika po rukama kardinala Franza Königa.

1988.-1991. bio je kapelan u župi St. Johann Nepomuk u Beču;
1991.-1993. službovao je u katedralnoj župi u Wiener Neustadtu;

1993.-1995. dušobrižnik je mladih u Bečkoj nadbiskupiji;
1995.-98. djelovao je kao prvi tajnik novoimenovanog bečkog nadbiskupa Christopha Schönborna;

1998.-2014. djeluje kao župnik u Kirchbergu am Wechsel, Feistritz, St. Coroni i Trattenbachu;

2007.-2014. obnaša i službu dekana dekanata Kirchberg am Wechsel;

2014.-2023. je moderator u župi u Perchtoldsdorf i ujedno dekan istoimenog dekanata;

2016. - ožujka 2023. bio je predsjedavajući u savjetu svećenika u Beču;

u siječnju 2023. Nadbiskup Schönborn ga imenuje biskupskim vikarom za Vikarijat Jug;

u studenom 2024. imenovan je počasnim kanonikom Katedralnog kapitula Sv. Stjepana u Beču;

22.siječnja 2025. papa Franjo ga imenuje Apostolskim upraviteljem Bečke nadbiskupije;

17. listopada papa Lav XIV. ga imenuje bečkim nadbiskupom.

Izvor: katholisch.at

OBNOVA KOJA NADILAZI ZIDOVE

Nakon dugih desetljeća iščekivanja, planiranja, molitve i konkretnih napora, župna naše Misije u Beču – u sklopu povijesne crkve am Hof – zasjala je u potpuno novom sjaju. Prostor koji je više od 50 godina služio našoj zajednici bez ozbiljnije obnove, danas je funkcionalan, suvremen i dostojan naraštaja koji dolaze. Tu su odrasle generacije naših vjernika - u vjeronauku, glazbi, zborovima, susretima, zajedničkim druženjima. Dvorana je bila i ostala živo srce Misije.

Ipak, vrijeme je ostavilo svoj trag: podovi su bili u lošem stanju, instalacije zastarjele, zidovi vlažni, funkcionalnost ograničena. Bilo je jasno: obnova nije više luksuz, nego nužnost.

Put do obnove – put vjere i upornosti

Od prvog dana bilo je jasno da nas čeka izazovan put. Nije bilo nimalo lako. Samo pokretanje projekta tražilo je povjerenje i veliku vjeru – u ljude, u zajednicu, u Božju providnost.

Bilo je dana kad se gotovo nije ni spavalo, što od stresa i nervoze, što od brige. Dani kad su se problemi nizali, a odgovori morali stizati

brzo – i točno. Razgovori s izvođačima, konzultacije s projektantima, koordinacija materijala i rasporeda – sve to često nije stajalo ni noću ni vikendom. Dogovori su se vodili u hodnicima, stubištima, pokraj kave na brzinu, između jedne i druge građevinske točke.

Nije to bila tek obnova prostora – bila je to briga o svakom kutu koji će sutra služiti zajednici. Svaki zid, svaki kabl, svaka utičnica morali su imati svoje mjesto i svoju svrhu. Jer gradili smo mjesto u kojem će se ljudi okupljati u vjeri, radosti i molitvi.

Strpljenje, suradnja i svakodnevna žrtva

Koordinacija izvođača, praćenje dinamike radova, rješavanje problema – sve je to postalo dio svakodnevice. Bio sam prisutan iz dana u dan, tražeći rješenja u hodu, ali i moleći da rad ne nadvlada duh. U svemu tome, nezamjenjivu ulogu imale su naše časne sestre. Osobito s. Dragana, koja je danima – često i više puta dnevno – čistila, brisala, pazila da unatoč prašini i buci, u Misiji ostane red.

Što je učinjeno

- Demontaža i nivelacija podova s novim estrihom
- Sanacija svih zidova i stropova
- Nova elektroinstalacija i moderna LED rasvjeta
- Nova vodovodna mreža, sanitarije i dječji kutak za presvlačenje
- Multimedijaska oprema: ozvučenje, internet, projektor
- Lakiranje, brušenje i obnova drvene stolarije

Tko je sve sudjelovao?

Izvođači i suradnici:

• B4 GmbH – g. Sebastian Breščanović

Voditelj gradilišta i glavni izvođač svih građevinskih faza, desna ruka od prvog dana. Sama pripreme do svakog detalja.

• IB GmbH – g. Mijo Veselčić – gletanje i krečenje prostorija

• Dramac Industrieböden – estrich

• Stefan Boden – g. Stjepan Mutapčić – završni podni radovi - vinil

• g. Josip Slomo (Prajo & Co / PORR) – tehnička podrška i koordinacija

• PKM Muldenzentral – logistička potpora i kontejneri

Donatori – duša projekta

Posebnu zahvalnost dugujemo donatorima koji su

svoj rad i resurse poklonili Misiji u potpunosti besplatno – kao donaciju zajednici:

- **PipeSan – g. Bojan Gabelić** – cjelokupne vodoinstalacije
- **EDZ electronics – g. Željko Domić** – cjelokupne elektroinstalacije i oprema
- **Eltrix – g. Mario Damjanović** – donacija rasvjete
- **Alpha Plan – g. Ivan Knežević** – požarna i sigurnosna dokumentacija
- **g. Stjepko Meler** – statička analiza objekta
- **Urban Building – Ante Guć** – građevinski radovi i obrada drvenarije

Financijska podrška Republike Hrvatske

Zahvalni smo i Središnjem državnom uredu za Hrvate izvan Republike Hrvatske, koji je u obnovu naše dvorane uložio izdašnu potporu od 25.000 eura. Ta pomoć bila je ključna u realizaciji projekta i pokazatelj da ni u dijaspori – nismo zaboravljeni.

Zajednica – temelj svega

Na kraju - i u srcu svega – stoji zajednica. Vi.

Vjernici koji ste donirali, molili, nosili projekt u srcu. Vaše strpljenje, razumijevanje, povjerenje i podrška bile su najčvršći temelj.

Zahvalan sam svima koji su bili uz ovaj proces – koji su vjerovali čak i kad je bilo teško.

Više od obnove

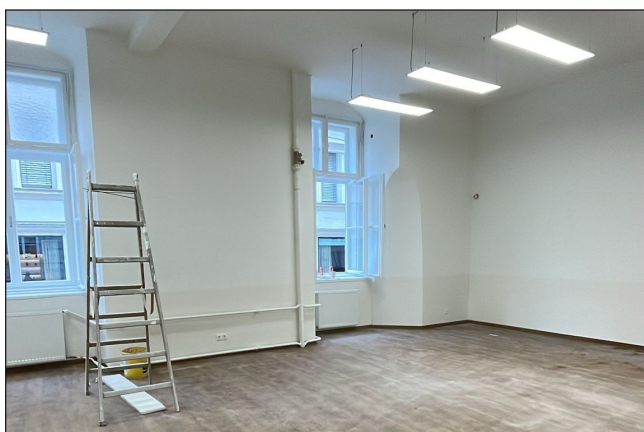
Ova dvorana nije samo građevinski projekt.

Ona je simbol onoga što Misija jest – živo tijelo Crkve, mjesto vjere, nade i ljubavi. Neka prostor bude blagoslov svima koji će ga koristiti: djeci, mladima, obiteljima, zajednicama.

I neka Gospodin stotruko uzvrati svima koji su darovali – znanje, alat, novac, vrijeme ili molitvu.

Na slavu Božju i dobrobit naše zajednice!

fDg

Predstavnici naše Misije, bračni par
Daniela i Ivica Vidović kod prinosa darova
na misi Nedjelje narodâ